

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๓ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

ตามสังหารกิเลส

ก่อนจั่งหัน

ตั้งแต่มาเมื่อวานตั้งแต่บ่ายสามโมงมา เหมือนถูกทุบถูกตีหมด กระดุกกระเดี่ยว อะไรนี่ปวดเจ็บขัดหมดตัวเอง ตอนบ่ายสามโมงหนักมาก จากนั้นมากกลางคืนออกเดิน จงกรมไม่ได้ ขาก้าวไม่ออก ตลอดรุ่งเดินจงกรมไม่ได้เลย มานี้เกือบจะพูดได้ว่าคลานมา แต่ไม่คลาน เดินมา วันนี้ขาจนจะก้าวไม่ออก ไม่ทราบเป็นยังไง ถ้าธรรมดาไม่ฉันทไม่ลง แต่นี้ยั่วเยี้ยๆ อย่างนั้นแหละทุกซ่อไรทรมานอะไรก็ต้องได้ทนเอา ลำพังเราง่ายนิดเดียว มันเคยง่ายมาแล้ว ง่ายนิดเดียว ไม่สะดวกไม่ฉันทนั่นพอ ก็วันก็เคยมาแล้วนี่ ไม่ได้เป็นกังวลกับเรื่องอาหารการกิน นี่ละเรื่องการปฏิบัติธรรม เมื่อจิตใจมุ่งต่อธรรมแล้ว อะไรเล็กน้อยไปหมด อยากรอยู่กับธรรม ฟุ้งๆ เลย

ขอให้ธรรมสะดวกเท่านั้นพอ นอกนั้นอะไรไม่สำคัญๆ ให้ธรรมสะดวกๆ ผู้มุ่งมั่นต่อธรรมจึงไม่มีอะไรมาขัดขวางได้เลย ฟุ้งๆ ตลอด อยู่กินอะไรๆ ไม่ได้มีอะไรเป็นอุปสรรคทั้งนั้น เพราะจิตมุ่งต่อธรรม ฟุ้งๆ ได้มาเห็นอาหารวัดป่าบ้านตาดกับสวนแสงธรรม พิถีพิถันจริงๆ นะ ก็เราเที่ยวทั่วประเทศไทย เห็นหมดแล้ว วัดใหญ่วัดน้อยวัดราษฎร์วัดหลวงเราไปหมดทั่วแดนไทย ไปเที่ยวหมด เวลาสุดท้ายก็มาเจอเอาที่วัดป่าบ้านตาดกับสวนแสงธรรม อาหารพิถีพิถัน นอกนั้นไปหมดแล้ว

จึงได้เตือนพระ แต่พระท่านก็รู้อยู่ของท่านเอง เตือน ใครไม่ระวังเห็นแกลั่นแกปากกินแล้วตายนะเราว่า ต้องเอาหนักๆ ชิ กิเลสหนักธรรมะต้องใส่หนักๆ ใครลืมนื้อ ลืมตัวตะกละตะกลามตายนะ วังนั้น เข้ากันได้ไซ้ไหมละ ต้องเด็ดๆ ใส่กันละ นี่ภาษาธรรม ทางนั้นหนักทางนี้หนัก ทางนั้นหนักทางนี้เบาไม่ได้ไม่ทันกัน ต้องเอาอย่างหนักเลยเทียว

พระ ๓๑ องค์ วันนี้จะประคยาสักหน่อย ลองดู มันจะไปไม่ได้เลย เมื่อคืนนี้เดินไม่ได้เลยจากนี้ไปนี้ ไม่ทราบเป็นยังไงค่อยหนักเข้าๆ มาหนักเอาเมื่อวานตอนบ่ายสามโมง มาถึงเมื่อคืนนี้เรียกว่าลงเดินไม่ได้เลย นอนแน่ว ตอนเช้าก็ไม่ออก จนจะถึงเวลาถึงออกมา ถ้าธรรมดาแล้วไม่ออกไม่ฉันท แต่นี้ก็ยั่วเยี้ยๆ จำเป็นต้องได้มา

เราจะเป็นจะตายก็เป็นเฉพาะสังขารร่างกาย แต่จิตใจเราหวังเพื่อนฝูง ประชาชน พระเณรที่มาเกี่ยวข้องอยู่มากตลอดเวลาไม่เคยลดละ ความเมตตาสงสาร ความห่วงใย เพราะธรรมนี้เรียกว่าเลิศสุดยอดแล้ว อยากรให้เห็นธรรมชาตินั้นที่ว่าสุดยอดๆ ใ้พวกที่โลกทั้งหลายหมุ่นเป็นบ้ากันนี้ หมุ่นกับมูตรกับคูด พูดให้มันชัดเจน เล่นกับมูตรกับคูด

ปีนป่ายอยู่กับมูตรกับคูด พลิกไปพลิกมา อันนั้นดีอันนี้ดี พลิกไปไหนก็มีแต่กองมูตร กองคูดทั้งนั้น มันก็ว่าดี หนอนมันเป็นอย่างนั้นเข้าใจไหม ไม่ใช่หนอนดูไม่ได้ พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านไม่ใช่หนอนท่านดูไม่ได้เลย พวกเราพวกหนอน ตะกละตะกลามลูกลี้ลูกลกกับพวกมูตรพวกคูด พุดแล้วสลดสังเวช

นี่เขาจะว่าดูถูกนะ พุดนี้เพื่อจุดให้รู้ตัวต่างหาก เข้าใจไหม อย่าพากันมัวเมา เกินไปมันจะจม ไม่มีหลักมีเกณฑ์..จม บอกรู้ละ ต้องเอาธรรมเป็นเครื่องยึด อะไรยึด ไม่ได้ ต้องธรรมเท่านั้นเป็นเครื่องยึด ถ้าไม่มีธรรมจมได้ทั้งนั้น เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องดิ่ง ลงๆ ให้สัตว์ลุ่มจมด้วยความหลงกลวงตมต้นของมันที่เราไม่รู้ตัวนั้นแหละ ธรรมจึง ต้องกระตุกเรื่อย ๆ ไม่เช่นนั้นจะจมได้จริงๆ

พระณเระอย่าสนใจกับอะไรรนะ เรื่องการงานอะไรเราไม่ให้มี การงานในวัดนี้ ไม่ให้มีแต่ไหนแต่ไรมา หลักใหญ่อยู่กับจิตตภาวนา การเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา สำรวมระวังตน สติกับตัวติดกันไปเรื่อย ๆ นี่คือการงานของพระผู้ปฏิบัติเพื่อมรรคผล นิพพานตามทางของศาสดา อย่าเชื่อ ๆ ซ้ำ ๆ เงอะ ๆ งะ ๆ มองเห็นนี้มันรู้แล้วนะ มองดู พระดูณเระมีสติหรือไม่มีสติมันบอกในตัว ต้องเอาหูหนวกตาบอดดูเอาฟังเอาไม่ฟัง ไม่ได้ นาน ๆ มาเตือนสักทีหนึ่ง

เรื่องกิเลสแหลมคมมากนะไม่ใช่เล่น ๆ ไม่ใช่ธรรมตามไม่ทัน ขอให้พากันตั้งอก ตั้งใจปฏิบัติ วัดนี้ผมเปิดโอกาสให้ตลอดมาการประกอบความพากเพียร ไม่เคย ลดหย่อนผ่อนผัน ไม่นุโลมกับใครเรื่องภาวนานี้ อย่างนี้ตลอด หากว่ามีกิจการงาน เล็ก ๆ น้อย ๆ อะไรก็มาช่วยกันทำชั่วขณะ ให้รู้ตัวว่านี่ออกพรากจากงานสำคัญไป ชั่วขณะ ๆ พอเสร็จแล้วหมุนกลับเข้ามา ๆ ดูตัวภัยคือกิเลสมันอยู่ในใจนั้น ภัยไม่อยู่ที่ไหน ให้ดูหัวใจของท่านทั้งหลายเอง

ความคิดความปรุปรุ่งเหยียงวุ่นวายออกจากอวิชา คลังใหญ่แห่งความวุ่นวาย แห่งกองทุกข์มหันตทุกข์อยู่ที่อวิชา ออกจากนั้น ไส้ออกไป ๆ ให้คิดให้ปรุปรุ่งให้อยาก รู้ อยากเห็น อยากนั้นอยากนี้อยากตลอดเวลา โลกไม่มีความอึดพอ โลกกิเลสหาความอึดพอไม่ได้ เต็มไปด้วยความอยาก คนมีก็ทุกข์ คนจนก็ทุกข์ ทุกข์ไปด้วยความอยากความ หิวโหย ความไม่พอ ต่างคนต่างดิ้นต่างดิ้น คือกิเลสไม่มีคำว่าพอ ถ้าเรื่องธรรมนี้พอ เป็นระยะ ๆ จนกระทั่งพอเสร็จเรียบร้อยแล้ว ดังที่ท่านบำเพ็ญเพียรถึงจุดหมาย ปลายทางแล้วประกาศปางออกมาว่า วุสิต พุทธมจรรย์ กต กรรมีย์ เสร็จแล้วงาน พรหมจรรย์ได้อยู่จบแล้ว คือการประพฤติพรหมจรรย์ รบกับข้าศึกสงครามคือกิเลสนี้ได้สิ้นสุดลงไปแล้ว

กิจที่ควรจะทำก็คือการแก้กิเลส ได้แก้แล้ว สิ่งอื่นที่จะทำให้ยิ่งกว่านี้ไม่มี นั่นละ พอถึงนี้แล้วบัพพมหมต พอ ไม่มีอะไรอีกแล้ว บรมสุขอยู่กับพอมหมตเลย มหันตทุกข์ อยู่กับความหิวโหย ความไม่พอ นี่ละกิเลสกับธรรมต่างกัน กิเลสไม่พอๆ ตายไปด้วย ความไม่พอ โลกทั้งโลกตายไปด้วยความหิวโหยโรยแรงทั้งนั้น ธรรมมีมากภายในใจ ขนาดไหนๆ แล้วพอๆ ๆ จนกระทั่งถึงวิมุตติหลุดพ้น พอตลอด นี่ละที่ว่าธรรมเลิศๆ พระพุทธเจ้าจึงทรงท้อพระทัยที่จะสอนสัตว์โลก คือประหนึ่งว่ามันเข้ากันไม่ได้เลย แต่พระองค์ก็จับตั้งเข้ามาๆ ด้วยความเมตตาสงสาร

เราทั้งหลายให้พากันพิจารณาให้ดีนะ โถ เวลานี้อำนาจของกิเลสมันคลื่นใหญ่ มาก มองไปไหนไม่เห็นนะธรรม มีแต่กิเลสทั้งนั้นเต็มบ้านเต็มเมืองเต็มสัตว์เต็มบุคคล ต่างคนต่างส่งเสริม ที่จะต่างคนต่างตัดทอนมันลงทำลายมันนี้ดูไม่ค่อยเห็นมี มีแต่ ส่งเสริมโดยเจ้าของไม่รู้ตัวนะ มันหากเป็นธรรมชาติของมันหมุนตัวของมันไปเอง กิเลส พาสัตว์หมุนเพื่อกองทุกข์ทั้งหลายนั้นแหละ แต่ธรรมหมุนออกๆ

เราจึงเคยพูด แต่ก่อนก็ไม่เคยเป็น ในหัวใจไม่เคยมีไม่เคยเป็นมันก็ไม่รู้ ว่า กิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์เพื่อผลประโยชน์ของมัน แต่ให้ความทุกข์ความทรมานแก่ สัตว์โลกนี้ มันทำงานโดยอัตโนมัติ เราก็ไม่เคยคิดแต่ก่อน คือมันทำของมัน พอตื่นนอน มนุษย์เรานี้ตื่นนอนทำงานแล้ว งานของกิเลสทั้งนั้นๆ คิดปรุงเรื่องนั้นเรื่องนี้อยู่ เหยิงวุ่นวาย มีแต่งานของกิเลส งานของอรรถของธรรมไม่มี ท่านจึงว่างานกิเลสทำบน หัวใจสัตว์นี้เป็นอัตโนมัติ สัตว์โลกทั่วไปหมดกิเลสทำงานบนหัวใจเป็นอัตโนมัติ ไม่ต้อง บอกมันเป็นของมันเอง อย่างนี้เราก็ไม่เคยคิดแต่ก่อน เพราะไม่เคยรู้เคยเห็น

ตอนเวลามาภาวนาเข้าไปๆ ตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลานในการภาวนานั้นแหละ ภูโถ กันไปๆ นั่งบนภูเขาน้ำตาร่วงสู้กิเลสไม่ได้ เราไม่ลืมนะ หือ มึงเอาภูขนาดนี้เทียวหรือ ถึงภูมึงนะ เคียดแค้นมากตั้งสติไม่อยู่เลย ตั้งพับล้มผล็อยๆ หือ มึงเอาภูขนาดนี้เทียว หรือ ภูตั้งใจมาประกอบความพากเพียร มันความเพียรยังงายอย่างนี้ มันมีแต่เรื่องของ กิเลส เอาละยังงายมึงต้องฟัง ตัดสินกันลง ให้ภูถอยภูไม่ถอย มึงต้องฟังวันหนึ่ง เคียดแค้นให้กิเลสเป็นธรรม เคียดแค้นให้สัตว์บุคคลใดก็ตามเป็นกิเลสทั้งนั้น แต่เคียดแค้น ให้กิเลสที่เป็นภัยต่อตัวเองนี้เป็นธรรม เพื่อจะแก้จะถอดจะถอนทำลายมันเป็นธรรม จับไว้แน่น

แต่เวลาก้าวเข้าสู่ความเป็นอัตโนมัติมันก็เป็นในหัวใจ เอามาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังโกหกที่ไหนวะ เวลาความเพียรกล้าเข้าไปโดยลำดับๆ ที่นี้ความเพียรนี้เป็น อัตโนมัตินะ ฆ่ากิเลสเป็นอัตโนมัติแล้วที่นี้ ไม่ว่าจะยืนจะเดินจะหลับจะนอน เว้นแต่ หลับเท่านั้น งานของธรรมตามสังหารกิเลส งานแก้กิเลสเป็นอัตโนมัติตลอดตั้งแต่ตื่น

นอนถึงหลับๆ แม้ที่สุดเราฉันท้งหันอย่างนี้ เคี้ยวไปจิตไม่ได้อยู่กับอาหารนะ มันอยู่กับกิเลสกับธรรม มันพืดกันอยู่ลึกๆ นั่งอยู่นี่อะไรๆ มันก็เป็นของมัน นี่ถึงกาลมันทำงานเพื่อความพ้นทุกข์ เป็นอัตโนมัติเพื่อความพ้นทุกข์โดยถ่ายเดียว หมุนตัวๆ ไม่มีหยุด ความเห็นภัยของกิเลสนี้เต็มหัวใจ และความเห็นคุณที่จะหลุดพ้นไปเสียก็เต็มหัวใจ เมื่อต่างอันต่างเต็มแล้วมันต้องเอากันอย่างหนัก ไม่มีใครหย่อนใครละ

กิเลสหมอบลงๆ ธรรมะหนักเข้าไปๆ สุดท้ายขาดสะบั้นลงปิ้ง งานหมดไม่มีเหลือเลย นั่นละพระพุทเจ้า พระอรหันต์จึงไม่มีงานถอดถอนกิเลส ตั้งแต่วันตรัสรู้ถึงนิพพาน เป็นนิพพานเที่ยงไปเลย นี่เรียกว่าธรรมทำงานโดยอัตโนมัติบนหัวใจของผู้มีความเพียร เหมือนกับกิเลสมันทำงานบนหัวใจสัตว์ อันนี้เราก็ไม่เคยรู้แต่ก่อน เวลามันมาเป็นในหัวใจเจ้าของมันเป็นทั้งวันทั้งคืน ไม่ได้หลับได้นอน บังคับให้หลับ กลางคืนก็บังคับให้หลับ ไม่งั้นมันหมุนของมันตลอด มันดูมันตี้มที่จะหลุดพ้นจากทุกข์ จนกระทั่งผ่านไปได้ นี่เรียกว่าอัตโนมัติ ท่านว่าเป็นความเพียรอัตโนมัติ หมุน ได้รู้เอาไว้ รั้งเพื่อหลับเพื่อนอนเพื่อพักผ่อนหย่อนตัว ไม่รั้งไม่ได้มันเลยเถิด มันหนัก

อันนี้พ่อแม่ครูจารย์ก็เตือนแล้วเราลืมเมื่อไร เวลาท่านไล่ออกจากสมาธิคือหมุนขึ้นเขียง ไล่ออกวิปัสสนา วิปัสสนาปัญญาทำไมไม่เอามาใช้ จะปล่อยให้สมาธิขึ้นอยู่บนเขียงตลอดไปเหอ นั่นฟังซิ คือนั่งสมาธิ ดิตสมาธิอยู่ด้วยความสบายบนเขียงว่างั้นเถอะ จะปล่อยให้สมาธิอนตายอยู่บนเขียงหรือ ปัญญาทำไมไม่ออกใช้ นั่นเห็นไหม ท่านเด็ด ท่านให้เอาปัญญาออกใช้ ท่านไล่ออก บทเวลามันออกมันออกจริงๆ พุงๆ สุดท้ายไม่ได้หลับได้นอน กลับมามีสมาธิความสงบเย็นใจ เอ๊ย มานอนตายอยู่เฉยๆ ไม่ได้แก๊กิเลส สมาธิไม่ได้แก๊กิเลส ติกิเลสให้มารวมต่างหากเพื่อต้ง่ายฆ่าง่ายเท่านั้นเอง ส่วนฆ่ากิเลสเป็นปัญญาต่างหาก

ที่นี้มันเห็นคุณค่าของปัญญาก็ไปใหญ่เลยที่นี้ ไปจนไม่ได้หลับได้นอน ไปเต็มเหนียวแล้วกลางวันก็ไม่นอน กลางคืนก็ไม่นอน มาหาท่าน นั่นเห็นไหมละ ที่พ่อแม่ครูจารย์ให้ออกทางด้านปัญญา ที่นี้มันออกแล้วนะ ท่านก็บีบเข้ามาเลย ออกยังไงท่านว่า ก็มันไม่ได้นอนทั้งวันทั้งคืน หมุนตัวๆ นั่นละมันหลงสังขาร นั่นเห็นไหมเรารู้เมื่อไรว่าหลงสังขาร สังขารสมุทัยมันแทรกกับความไม่พอดีไปในนั้น ส่วนสังขารเป็นมรรคเป็นสติปัญญา เป็นสังขารฝ่ายถูกต้อง สังขารที่ไม่รู้จักประมาณเป็นสังขารสมุทัยแทรกในนั้น นั่นละท่านบอกว่ามันหลงสังขาร เราไม่รู้ละ

เวลามันผ่านไปแล้วย้อนมาหมอบกราบท่าน นี่ละเก่งไหมจอมปราชัญญ์ เราโง่ขนาดนั้น ท่านรั้งเอาไว้มันยังไม่ยอมรั้ง มันยังจะป็นตาย นั่นละมันหลงสังขาร ท่านว่า นี่ละต้องมีครูมีอาจารย์สอน เราจึงกราบกราบพ่อแม่ครูจารย์มัน ไม่มีที่ใดว่าจะ

ผิดเพี้ยนแม้นิดหนึ่ง ไม่มีเลย ใส่เปรี๊ยะตรงไหนนั้นถูกต้อง ๆ จึงอยากให้พระเราภาวนา ให้ได้เห็นความรื่นเริงบันเทิงในสายทางเดินเพื่อความพ้นทุกข์ เดินด้วยความรื่นเริงบันเทิง คือเดินด้วยความเพียรอัตโนมัติ ความเพียรอัตโนมัตินี้รื่นเริงบันเทิงตลอดเวลา มีแต่การก้าวออกเพื่อความพากความเพียรฆ่ากิเลสเป็นลำดับลำดับดา กิเลสมีมากมีน้อย ค่อยหมอบลง ๆ ทีนี้ตีเข้าไป ๆ

บางที่ยังออก เป็นในจิตนะ เเหอ มันไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อย ๆ ขึ้นมาแล้ว เเหอ คือกิเลสมันหมอบมันว่าง ค่อยเหยียที่ไหนก็ไม่เจอ ที่ว่ามันไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อย ๆ ขึ้นมาแล้วเหอ นั่นว่าเฉย ๆ ไม่ได้สำคัญตนาว่าเป็นพระอรหันต์นะ คือมันว่าง ตอนนั้น เตียวโผล่ขึ้นมาอีกซัดอีก ๆ เอาจนกระทั่งถึงอรหันต์น้อยอรหันต์ใหญ่หายหมด นั่น ทีนี้อัตโนมัติหยุดเองนะ หมด จะฆ่าอะไรเข้าศึกตายไปหมดแล้ว

ให้พากันประกอบความพากเพียรพระเรา อย่าไปสนใจกับสิ่งใด โลกอันนี้มีแต่โลกเป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้ในหัวใจของสัตว์ด้วยกันทั้งนั้นแหละ ดินฟ้าอากาศเขาก็อยู่ของเขา ต้นไม้ภูเขาเขาอยู่ของเขา หัวใจของสัตว์โลกที่เต็มไปด้วยกิเลส นั่นละคือพื้นคือไฟคือส้วมคือถ่าน มันอยู่ตรงนั้นนะ อย่าไปหาความเลวความร้ายความดีความเด่นที่ โหนนอกจากหัวใจของเราเอง ให้ดูอันนี้นะ พากันจำเอา เาละให้พร

หลังจ้งหัน

ปัญหาธรรมะจากเว็บไซต์หลวงตา

กราบเรียนมาจากสหรัฐอเมริกา

ผมและครอบครัว อยู่ที่เมือง เซนต์ ปีเตอร์สเบิร์ก รัฐฟลอริดา ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้รับชม-รับฟังการการถ่ายทอดสดจากเว็บไซต์หลวงตา เป็นประจำ โดยเฉพาะการถ่ายทอดการแสดงธรรมของหลวงตาผ่านทางเว็บไซต์ มีประโยชน์ยิ่งใหญ่ ให้คนไทยและชาวต่างชาติได้รู้เห็นธรรม แก่นของพระพุทธศาสนาได้แพร่หลาย

ช่วง ๗ โมงเช้าของเมืองไทย จะเป็นเวลาประมาณ ๒ ทุ่มของรัฐฟลอริดา ท่านฉันเช้า ส่วนผมและครอบครัว ทานอาหารค่ำกัน และฟังและชมการถ่ายทอดสดไปพร้อม ๆ กันไปด้วย ภรรยาผมมีความสุขมาก เหมือนได้มาร่วมทำบุญที่วัดป่าบ้านตาด ตอนนั้นผมและภรรยา ได้ฝึกหัดปฏิบัติจิตตภาวนา ตามอย่างที่หลวงตาเมตตาสั่งสอนหวังมรรคผลและนิพพาน ในปัจจุบันชาตินี้ครับ ด้วยอำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย ขอให้สุขภาพของหลวงตาแข็งแรง เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของชาวไทยและชาวโลกไปนาน ๆ เพราะมีความเชื่อว่า วิธีการสั่งสอนของหลวงตาช่วยโน้มน้าวให้คนปฏิบัติจิตตภาวนา เพื่อมรรคผลในปัจจุบันนี้ ไม่ต้องรอชาติหน้าก็ได้

และขอให้ท่านเจ้าฟ้าหญิงจุฬาราชมนตรีทรงเห็นประโยชน์อันใหญ่หลวง ในการ
เป็นองค์อุปถัมภ์สถานีวิทย์ของหลวงตา ขอให้พระองค์ ทรงพระเจริญ

กราบเรียน หลวงตา มาด้วยความเคารพยิ่ง

นายทวี นางวรรณ ศรีบุบผรัฐ

เมือง เซนต์ ปีเตอร์สเบิร์ก

รัฐฟลอริดา ประเทศสหรัฐอเมริกา

คนที่ ๑

ขอนมัสการกราบเรียนถามหลวงตา สามี่ของดิฉันฝึกใฝ่ในการปฏิบัติธรรมโดย
ภavanaพุทโธกำกับลมหายใจ เขายังปฏิบัติมากล้นยิ่งเหมือนเสพติดการปฏิบัติ วัน
ไหนมีภารกิจมาก ไม่มีโอกาสนั่งสมาธิ เขาก็จะมีอาการอ่อนล้า หดแรงแรง หากเมื่อได้
นั่งสมาธิแม้สักสิบหรือสิบห้านาทีก็จะมีรู้สึกสดชื่นแจ่มใสขึ้น และดูเหมือนว่าร่างกายนั้น
นับวันแต่จะต้องการการการปฏิบัติสมาธิเพิ่มมากขึ้น (เขาเคยป่วยเป็นโรคซึมเศร้ามาสอง
ครั้งคะ และทั้งสองครั้งก็แก้ไขด้วยการแพทย์ปัจจุบันควบคู่ไปกับการปฏิบัติธรรม ฟัง
ธรรมจากครูบาอาจารย์สายหลวงปู่มั่น)

หลวงตา ก็คืออยู่ จิตเป็นพลังงานอันใหญ่โต มีแต่ใช้งานใช้การไม่มาบำรุง
พลังงาน คือบำรุงจิตใจให้มีกำลังวังชา มีความสงบร่มเย็น ซึ่งเป็นที่เกิดขึ้นแห่งความสุข
ความสงบเย็นใจนั้น งานการอะไรก็ไม่ค่อยสมบูรณ์ ถ้ามีการบำรุงทางด้านจิตใจด้วยงาน
การอะไรไม่ค่อยผิดพลาดด้วยนะ คือทำอะไรจะมีการพิจารณาไปในนั้นๆ เสร็จหากเป็น
เอง อย่างการทำบุญให้ทาน เราก็ทำตามนิสัยของเราธรรมดา พอภavanaเข้าไปๆ นี้
มันจะตามเข้าไปสู่ความละเอียดของการทำบุญให้ทาน ยิ่งไงต่อยิ่งไงมันจะค่อยซึมซาบ
เข้าไป มันค่อยคัดเลือกของมันเองเป็นอย่างนั้นละ เรื่องจิตใจเป็นสำคัญมาก

เราก็พยายามเต็มสุดเต็มส่วนแล้วการช่วยโลกนะ คือช่วยแบบไม่มีสงสัยเลย
ถอดออกจากหัวใจทุกชิ้นทุกอันไม่ว่าธรรมชั้นใดๆ เราไม่สงสัย เพราะฉะนั้นใครอยาก
ฟังฟังเถอะบอกเลย ธรรมนี้เป็นธรรมยืนยันทร้อยเปอร์เซ็นต์จากหัวใจนี้แล้วว่า ไม่สงสัย
เรื่องพุทธศาสนาเป็นศาสนาชั้นเอก ทั่วโลกดินแดนมีศาสนาเดียวพูดตรงๆ เลย เราก็
เป็นนักพิสูจน์เหมือนกันเรื่องศาสนาต่างๆ เอามาพิจารณานะ มันไม่ได้ถึงไหนละมันผิด
ปู่เลย ไม่เอา มันขวางธรรมๆ เลย มันเป็นเรื่องของกิเลสทั้งหมด คำสอนออกแต่ละ
คำสอนนี้มันเป็นเรื่องของกิเลสออกจากหัวใจผู้ไปสอน แล้วก็ป็นยาพิษต่อคนอื่นไป
ด้วย

แต่เรื่องธรรมพระพุทธเจ้าหัวใจพระพุทธเจ้าเป็นธรรมล้วนๆ ออกไปเป็นคุณ
ทั้งหมดๆ เข้าสู่หัวใจพระอรหันต์ ออกก็เป็นคุณแบบเดียวกันไม่ผิดไม่พลาด แน่นอน

พระพุทธเจ้าพระอรหันต์สอนธรรมไม่มีผิดพลาดเลย เพราะท่านเอาจากของจริงของท่านออกเลยๆ ไม่ผิดพลาด เบื้องต้นอย่างที่ว่าล้มลุกคูกกลานแทบเป็นแทบตาย น้ำตา ร่วงอยู่บนภูเขาเคยเล่าให้ฟัง เวลากิเลสมันข้าย้ายเอาจนกระทั่งตั้งสติไม่อยู่ นี่เราเป็นแล้ว แต่สำคัญที่ว่ามานะไม่มีถอยกัน เคียดให้กิเลสก็เลยกลายเป็นธรรม

ได้เอามาพิจารณา เคียดแค้นให้บุคคลหรือสัตว์ตัวใดก็ตามเป็นกิเลสทั้งนั้นๆ แต่เวลาเคียดแค้นให้กิเลสซึ่งเป็นตัวภัยของเราเองนี่ เคียดแค้นเท่าไรยิ่งทำให้มานะ เคียดแค้นแบบนี้เป็นธรรม ได้ชัดกัน เวลามันเอาเราจนกระทั่งน้ำตา ร่วง ที่เราเอามันจนทุกชั้นว่า หือ ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมาแล้วหรือ มันปรากฏว่าว่างหมดไม่มีอะไร กิเลสตัวเดียวกันก็ไม่ปรากฏ หือ แต่มันไม่สำคัญนะ มันว่าเฉยๆ เวลามันว่างงาน กิเลสไม่โผล่ขึ้นมา มันก็ว่า หือ นี่ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมาแล้วหรือ สักเดียวโผล่ขึ้นมา ทีนี้พระอรหันต์น้อยตกไปเลย ชัดกันกับกิเลส เอาไปเอามาพอถึงชั้นมันเต็มที่แล้วนี่ผางขึ้นมาเท่านั้น อรหันต์น้อยอรหันต์ใหญ่หายหมดเลย เป็นอย่างนั้น

เรื่องกิเลสอยู่กับหัวใจนะ ธรรมก็อยู่กับหัวใจ โลกเป็นแต่โลกกิเลสทั้งหมดไม่มีธรรมในหัวใจ โลกจึงเดือดร้อนวุ่นวายทั่วหน้ากันหมด ถ้ามีธรรมในหัวใจจะมีการเลือกเฟ้นทุกสิ่งทุกอย่าง การอยู่การกินการใช้สอยทุกอย่างจะมีการคัดเลือก มีการยับยั้งชั่งตัวไม่เตลิดเปิดเปิงผาดโผนโจนทะยาน อย่างโลกทุกวันนี้โลกผาดโผนโจนทะยานนะ เราดูอยู่ภายในนี้ ไม่ใช่เป็นของเจ็บปวดแสบร้อนผลัดดันที่จะอยากพุดออกไป รู้เหมือนไม่รู้เห็นเหมือนไม่เห็น รู้อยู่อย่างนั้น แต่จะไปแก้ไขยังไง ถ้าอยู่ในวิสัยจะแก้ไขได้ก็แก้ ถ้าไม่อยู่ในวิสัยก็ปล่อยไปตามเรื่อง กระแสกิเลสมันผันหัวใจคน เข้าใจไหมละ ปล่อยไป

เรื่องธรรมรู้ไม่รู้ไม่ได้ ธรรมเปิดจ้าไปหมดเลย หากเหมือนไม่รู้ ไปสถานที่ที่หวนหาบอดก็บอดไปเสีย เหมือนไม่รู้ไม่ชี้อะไร สถานที่ควรที่จะแยกแยะเอาบ้างให้เป็นผลเป็นประโยชน์ก็แยกแยะ ดังที่พุดให้พี่น้องชาวไทยเรา การประกอบการทำงานครองชีพนี้ขอให้รู้จักประมาณ ให้มีธรรมเข้าแทรก อย่าให้กิเลสมันพาดิตพาดิน มันจะพาเป็นพาดตายเอาสดๆ ร้อนๆ ทั้งๆ ที่เจ้าของหวังอยากเป็นเศรษฐีกุมภพี่รำลือทั่วโลก ดินแดนนั้นละมันจะจม เข้าใจไหม มันผิตมันตรงกันข้าม ถ้ามีธรรมแยกแยะแล้วมีผอนผ่นสั้นยาว ควรยับยั้งยับยั้ง ควรเร่งเร่ง ควรผ่อนผ่อน ควรหยุดหยุด นั่นเรื่องธรรมเป็นอย่างนั้น แล้วก็ไปด้วยความราบรื่นดีงาม

ถ้าให้เป็นไปตามกิเลสนี้กิเลสจะไม่พอ มีเท่าไรก็ไม่พอ เศรษฐีก็จมด้วยกองทุกข์เหมือนกันหมดกับคนที่เขาทุกข์ๆ จนๆ ถ้าไม่มีธรรม ถ้ามีธรรมเศรษฐีก็เป็นธรรมไปตามเศรษฐี คนจนก็เป็นธรรมมีความสุขไปตามๆ กันนะขอให้มีธรรม ถ้าไม่มีธรรมเสียอย่างเดียวอย่าเอาสิ่งเหล่านี้มาหลอกนะหลอกธรรม มันจะเอาโลกให้จมได้ทั้งนั้นละ จึง

ต้องพิจารณาให้ตีเนการปฏิบัติธรรม นี่เราก้าวเข้ามาสู่วัดอย่างนี้ก็ควรจะเอาคติของวัดไปใช้บ้างในวัดเรา อย่าให้หรรษาฟุ้งฟางจนเกินไปในวัดนี้ เราเดินไปไหนฉากไปไหนมันดูเห็นมันรู้

เดี๋ยวนี้ก็เห็นมีแก้วแก้วแก้วเข้ามาเต็มอยู่ใน หือ แก้วแก้วใครบ้างเต็มอยู่ในครัว มันมาหาความสะดวกในวัดด้วยทางกายนี่นะ มันไม่ได้มาหาความสะดวกสงบร่มเย็นภายในจิตใจ เหมือนสำนักที่ท่านบำเพ็ญธรรมเพื่อความสงบใจนะ เดี่ยวนี้มีอยู่แก้วแก้วแก้วตามแถวนั้น เราเดินเราเห็นอยู่เห็นว่าเราไม่เห็นเธอ มันหาตั้งแต่ความสุขทางร่างกายปรนปรือกันเหลือประมาณนะ ทางร่างกายนี้พิลึกพิลั่น เข้ามาเหยียบในวัดในวาตูอยู่ชั้นละ ทางด้านธรรมะท่านไม่มีอะไรมาก มีความจำเป็นตั้งแต่จะชำระกิเลสภายในจิตใจ ตัวไหนดีดออกมาที่จะเป็นภัยต่อตนเองฟาดหัวมันลงๆ อย่างนั้นท่านชำระๆ ไม่ได้ทำอะไรมาปรนปรือ

อันนั้นก็ไม่ได้อันนี้ไม่สะดวกจนเข้ามาๆ สุดท้ายในกฎีกุต่างก็จะมีทุกอย่างละทั้งๆ ที่วัดนี้เราไม่ให้มี เรื่องแอร์เรื่องเออะอะไรเข้าใจเธอ โทรทัศน์ เทวทัต วิดีโอ เรื่องแอร์ๆ อ่าๆ เพื่อความสะดวกสบายทางกาย ทางใจเป็นไฟมันไม่ดู นี่ละดูไปอย่างนั้นละ เอ้อ มานี่มันเอากิเลสเข้ามาเหยียบธรรมนะ มันไม่เข้ามาเพื่อจะเหยียบกิเลสนะ มันเอานิสัยกิเลสเข้ามาเหยียบในวัดในวา อะไรหรรษาฟุ้งฟางไปหมดนะในวัดนี้ เราก็ดูหนวกตาบอดไปจะทำไฉน ความพอดีบอดดีนั้นละเป็นสุข ความดีดีความดีนั้นหาความสุขไม่ได้ อย่าเข้าใจว่าความดีดีนั้นจะพาคนได้รับความสุข เป็นเรื่องของกิเลสดีดีดีดีเผาหัวใจคนต่างหากนะ ให้พากันพิจารณาบ้าง

เวลานี้โลกหาประมาณไม่ได้ เลยเถิดหมดเลย โอ้โฮย น่าทุเรศ มันดีมันดีมันดีแต่หวังจะให้ได้อย่างใจๆ ผิดถูกชั่วดีไม่ว่าทั้งนั้น ฉวยมับๆ อะไรพอได้อะไร สุขเอาเผากินๆ ไปเรื่อยๆ วันหนึ่งๆ หาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ สุดท้ายสิ่งที่เราทำสุขเอาเผากินนั้นมันกลับคืนมาเผาเจ้าของโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว สุขเอาเผากินเอาอย่างสะดวกสบายๆ แล้วก็กลายเป็นไฟเผาหัวอกตัวเอง เต็มไปหมดในเมืองไทยเรา เมืองอื่นเขาก็เหมือนกัน แต่เมืองอื่นไม่มีพุทธ ศาสนาก็ไม่มีธรรมสอน นี่เรามีพุทธเราเอาธรรมสอนบ้าง ให้พากันยับยั้งชั่งตัวบ้างอย่าลืมนื้อลืมนื้อตัวจนเกินไป

การอยู่กินใช้สอยทุกอย่างมันฟุ้งเพื่อตลอดละเมืองไทยเรา นี่ มาเป็นนิสัยแล้วที่นี้ธรรมแก่ไม่ตก มันไม่สนใจจะนำมาแก้ด้วย ถ้าแก้แล้วตก ถ้าเอามาแก้แก้ตก ไม่แก้มันซิไปที่ไหนเอาความสะดวกทางร่างกายเข้าเป็นหัวหน้าๆ มันไม่เอาสะดวกทางด้านจิตใจ แก้กิเลสตัวเป็นภัยนี้เป็นหัวหน้านะ มันเอาตั้งแต่สิ่งที่เป็นฟืนเป็นไฟมาเป็นหัวหน้าเผาทั้งหมด ไปอยู่ที่ไหนก็อยู่เต็มไปหมด หาความสะดวกให้ร่างกายๆ ไปที่ไหนหาความ

สะดวกให้ร่างกาย มันไม่สนใจความสะดวกทางด้านจิตใจนะ มองดูแล้ว โอ้ ทำไม่ถึงเป็นอย่างนี้ น่าทุเรศนะ มันจะมีสิ้นสุดที่ไหนความสะดวกทางร่างกาย เป็นบ้ากันทั้งวันก็ไม่มีที่สิ้นสุดความสะดวกทางร่างกาย ได้อันนี้มาอันนั้นบกพร่อง อันนี้มาอันนั้นบกพร่องเป็นบ้าตลอดเวลา เลยตายกับความเป็นบ้านั้นแหละ ถ้าเป็นธรรมแล้วอะไรพอดี ๆ ท่านอยู่ในความพอดี นั้นละเป็นสุขสุขอยู่ที่นั่น ให้พากันพิจารณาบ้างนะ

อย่ามาเสาะแสวงหาความสุขทางร่างกายเหมือนโลกทั่ว ๆ ไป ทั้ง ๆ ที่เราก้าวเข้ามาสู่วัดเพื่อจะตัดแปลงจิตใจตัวไม่รู้จักประมาณให้สงบตัวลงบ้าง มันไม่สงบนะเวลานี้มาติดมาติดอยู่ภายในวัดในวา เมื่อเช้าว่ามากน้อยเพียงไร ช่างในนี้เป็นร้อยกว่านั้นนะ เราก็มองไม่เห็น ไม่ทราบมาอยู่แบบไหน ๆ กัน สำคัญที่ว่าอย่ามาทะเลาะกันนะว่าเท่านั้น ถ้างงทะเลาะกันแล้วต้องตัดสินขาดสะบั้นไปเลย ไม่มีศาลต้นศาลอุทธรณ์ฎีกา ศาลประหารไปเลยเชียว ขาดสะบั้นไปเลยเราไม่ยุ่ง เพราะเราโง่เราไม่สามารถที่จะวินิจฉัยใคร่ครวญว่าใครถูกใครผิด ก็ลงในว่ามันเป็นหมาด้วยกันมันถึงกัดกันนั้นละ ไล่ออกทั้งสองตัวเลยหมา มีก็ตัวไล่ออกไปหมดเลยจะไม่ได้กัดกันเข้าใจไหม มันอยู่ที่หมานั้นละรวมเอาตรงนั้นเลย

โอ้ เรื่องธรรมละเอียดล่อมาก เข้ามาสู่ธรรมให้พิจารณาธรรมบ้างนะ อย่าเอาแต่เรื่องโลกเรื่องสงสารเข้ามาปรนปรีอนัก ในที่นอนหมอนมุ้งที่อยู่ที่นี่มีแต่เครื่องปรนปรีอร่างกายให้ได้รับความสะดวกสบาย ส่วนหัวใจเป็นยังงไม่สนใจเลย ตรงกันข้ามกับท่านผู้ปฏิบัติมุงอรรถมุงธรรม ท่านมุงต่อหัวใจมุงต่อธรรมอย่างเดียว อะไรจะอดอยากขาดแคลนท่านไม่สนใจ ขอให้การบำเพ็ญจิตใจเป็นไปเพื่อความสะดวก ๆ ท่านอยู่ได้ทั้งนั้น ๆ นี้ละผู้บำเพ็ญธรรมอยู่ด้วยความสะดวกของใจในการบำเพ็ญธรรม ไม่ได้อยู่ด้วยความสะดวกของร่างกาย ที่อยู่กินหลับนอนสะดวกสบายใช้ไม่ได้นะอย่างนั้น เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้ละ

ผู้กำกับ ต่อให้จบนะครับ ผลการปฏิบัติของเขาจะเป็นเพียงความสงบเท่านั้น ลมหายใจเบาลง พุทโธหายไป หรือบางครั้งก็กลับหายใจแรงและดังคล้ายเสียงกรน แต่เมื่อออกจากสมาธิก็บอกได้ถูกต้องว่าใครทำอะไร พูดคุยอะไรในระหว่างนั้น คืออาการทางกายเหมือนหลับ แต่ก็มิใช่ตัว ไม่ใช่สติรู้ตัว ไม่ทราบว่าการคล้ายเสพติดการปฏิบัติธรรมก็ตาม อาการนั่งสมาธิรู้ตัวแต่กรนนี้ก็ตาม เกิดจากอะไร และควรที่จะแก้ไขอย่างไรต่อไป ขอหลวงตาได้โปรดชี้แนะด้วยเจ้าคะ ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงค่ะ (จาก ปอง)

หลวงตา เอ้อ ติด ๆ เอะ เวลากำลังหิวโหยนี้ฟาดมันลงไป มีหวานมีความมีข้าวต้มขนมเอามาฟาดลงไป ๆ มันกำลังหิวโหยมันกำลังติด เข้าใจไหม ติดความหิว กิน

ลงไปอ้อมแล้วมันปล่อยเอง เข้าใจไหม นั่น ธรรมะก็ติดเข้าไปเพื่อความอ้อมพอ ไม่ได้ติดเข้าไปเพื่อติดแจเหมือนกิเลสเข้าใจไหมล่ะ พวกกันเข้าใจหรือยัง ติดธรรมะเหมือนเรา รับประทานอาหารติดเวลาหิว กินอ้อมแล้วมันปล่อยของมัน อันนี้เวลาธรรมะเข้าพอดัวแล้วปล่อยหมด นี่ติดเพื่อจะปล่อยเข้าใจไหม เอาละเท่านั้น มีอะไรอีก

คนที่ ๒

กระผมเกิดสภาวะธรรมอันหนึ่ง อยากจะทราบว่ที่ๆ กระผมไปรับรู้มาจะเหมือนกับท่านผู้รู้ไหม อุปมาเหมือนการไปสนามหลวง ถ้าไปถึงต้องไปเจอกับต้นมะขาม ถ้าไปเจอกับต้นตาล คงจะไปผิดที่แน่ และสิ่งที่ผมจะถามก็มีอยู่ว่าวันหนึ่ง กระผมได้พิจารณาธรรมเรื่องขันธว่าเป็นทุกข์ แล้วจิตก็รู้ว่ามันทุกข์แล้วไปยึดมันทำไม จากนั้นก็เห็นจิตอย่างชัดเจน เหมือนจิตตัวเราอยู่ในที่กั้น แล้วจิตก็คาอยู่ตรงทางออก ลังเลนิดหนึ่งที่จะออก แต่ก็ออกมาจนได้ พอออกมาแล้วนี่ซิครับ จิตมันเหมือนมีกระแสไปรวมกับธรรมชาติที่อยู่ภายนอกรอบตัวเราออกไปไกลมากๆ จิตก็อ้อขึ้นมาว่า ท้ายที่สุดแล้วตัวเราก็คือรวมอยู่กับธรรมชาติ ไม่มีตัวตน คือความรู้ที่ได้จากการผ่านสภาวะธรรมนั้นมา หลังจากนั้นเรารู้สึกสบายๆ กับตัวเราอยู่ 3-4 วัน เวลานี้กพยาบาท โกรธ ก็ไม่ถึงกับโกรธมาก ใจเราเบาบางลง หลังจากนั้นรู้สึกสบายๆ จึงอยากเรียนถามว่าผมมาถูกทางไหมครับเจอต้นมะขามที่สนามหลวงแล้ว หรือไปเจอต้นตาลที่สนามหลวงกันครับ (จาก อธิธัช กาลบุตร)

หลวงตา เออ ถ้าเข้าไปห้องนอนก็ไปเจอเสื้อเจอหมอน ผิดหรือถูกก็ไม่วู้ละถามกันเองนะ เข้าไปในครัวก็ไปเจออาหารการกิน มันเจอทุกแห่งละไปที่ไหนมนุษย์เรามันชน ไปมันไปเพื่อเจอ ถ้าเจอแล้วมาตำหนิเขา เข้าใจไหม เอาละเท่านั้นขี้เกียจตอบ

ผู้กำกับ คนที่ ๓

ผมใช้การภาวนาพุทโธ ผมไม่ได้เอาจิตอยู่ที่ลมหายใจเข้าออก แต่เอาความรู้สึกอยู่ที่คำภาวนาพุทโธ ตามรู้ คือผมไม่ได้สนใจกับลมหายใจ แล้วก็พุทโธเร็วๆ ในใจ ผมแยกลมหายใจกับคำบริกรรม ทำให้หายใจไม่ค่อยสะดวก แต่ก็รู้สึกดีว่าการดูลมหายใจเข้าออก และบางครั้งพอมันรู้สึกจะสงบ มันก็คิดมีความอยากรู้ แล้วก็คิดอะไรขึ้นมา มันก็เลยทำให้ไม่สงบ กราบเรียนครับว่า ผมภาวนาถูกหรือเปล่าครับ แล้วจะทำอย่างไรที่จะแก้นิสัยการอยากรู้ อยากเห็นพอเวลาจะสงบครับ ขอความเมตตาธรรมเป็นอย่างสูงจากหลวงตา อธิบายให้กระผมได้รู้ด้วยครับ (จาก ทวีทรัพย์)

หลวงตา ลมหายใจก็กำหนดดูที่ลมหายใจไปหาขุ่นอะไรข้างนอก (เวลาจะสงบแล้วเขาก็ไปคิด) ก็นั่นแล้วคิดนะมันผิด ให้สงบก็สงบไปซิ เวลาจะออกคิดทางด้านปัญญาหมุนตัวไปทางปัญญา ไม่ต้องยุ่งกับสมาธิมันคนละภาค เพราะฉะนั้นการบำเพ็ญ

นี้มีอยู่สองอย่าง คือถ้าจะพักสงบให้สงบ ไม่ต้องไปกังวลกับทางความคิดความอ่าน ทางด้านสติปัญญา เวลาออกจากความสงบแล้วออกทางด้านปัญญาไม่ต้องมายุ่งกับสมาธิ ทำงานคนละวรรคละตอน เข้าใจหรือ นั่นถูกต้อง เอาละพอ นี่จะประคอบยา พิลึกจริงๆ นะวันนี้ จะเดินไม่ได้ มันหนักมากวันนี้จะเดินไม่ได้เลย จากนั้นไปนี้ไปหมดเลย เมื่อเข้าเดินลงมากก็จะเดินไม่ได้

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz